

Együd Panna Patrícia: Béke Debrecenben

Debrecenben, egy szép délutánon Klári és Sári a Nagyerdő sétányán sétáltak. A két barát épp a biológia témazáróról beszélgetett, amikor valami különös dologra figyeltek fel.

– Nézz oda! – mutatott Sári a park egy távoli részére, ahol egy férfi egyedül ült egy padon, körülötte semmi más. A férfi mozdulatlanul nézett a földre, teljesen a gondolatába mélyedt.

– Mi van vele? – kérdezte Klári, miközben figyelte a férfit. A pad körüli csend szinte túlzottan is nyomasztó volt. Mindenki más sétált, futott, beszélgetett, csak ő volt ott egyedül.

– Fogalmam sincs – válaszolta Sári, majd egy pillanatra elgondolkodott. – Menjünk oda, nézzük meg!

Ahogy közelebb értek, a férfi felkapta a fejét, és zavarodott tekintettel nézett rájuk. A férfi barna kabátot viselt, és olyan fáradt volt, az arca sápadt, mint aki hetek óta nem aludt.

– Segíthetünk valamiben? – kérdezte Sári kedvesen.

A férfi egy pillanatra csak bámult rájuk, mintha nem az ő nyelvén beszéltek volna hozzá. Végül egy halk, de határozott hangon válaszolt:

– Nem, köszönöm. Csak gondolkodom. Néha fontos, hogy az ember elvonuljon a világtól. Klári és Sári megértően bólintottak.

– Tényleg minden rendben van? – kérdezte Klári, miután egy ideig csendben álltak, a férfi reakciójára várva. A férfi ismét felnézett rájuk, és válaszolt:

– Valójában semmi sincs rendben. De talán nem is kell, hogy minden rendben legyen.

A válasz nehezen volt érthető, de Klári és Sári úgy érezték, hogy valami komoly történik a férfi életében. Hosszú percek teltek el, míg a férfi végül hozzátette:

– Mára mindenki elfelejtette, hogyan lehetne békét találni. Az egész világ folyton pörög, mindenki siet, mindenki el akar érnivalamit, miközben a legfontosabb dolog, a béke, már nem is létezik számukra.

– De miért pont most mondja ezt? – kérdezte Sári, és próbálta megérteni, mi is zajlik valójában.

– Mert úgy érzem, hogy a világ egyre inkább elveszíti a nyugalmaát. Az emberek csak rohannak, hajszojják a pénzt, a karriert. De mi van a valódi értékekkel? Mi van a békével, a nyugalommal? – válaszolta a férfi.

Klári és Sári elgondolkodtak. Igazat adtak neki. A világ valóban gyors tempóban pörög.

– Van valami, amit mi is tehetünk? – kérdezte Klári.

A férfi egy pillanatra elcsendesedett, majd végül elmosolyodott.

– Talán a legfontosabb, hogy lassítsatok. Nézzétek meg a világot magatok körül. Figyeljétek oda másokra, ne csak magatokra. Gondolkojjatok el a veletek történeteken, hogy mit csinálhattatok volna jobban és tegyetek is úgy.

A férfi felállt, és lassan elindult a sétány másik irányába. Mielőtt eltűnt volna a távolból, még egyszer visszanézett és azt mondta:

– Béke Debrecenben. Ha nem kezdjük el itt, akkor hol máshol? – mondta, majd eltűnt a város zajában.

Mindketten érezték, hogy valami fontos dolog történt. Nem voltak biztosak abban, hogy mi is volt az, de elindult bennük valami, amit nem tudtak megmagyarázni.

Egy hét múlva, ugyanazon a sétányon sétálgattak. A férfi már nem volt ott, de ahogy a fák között haladtak, egy ismerős arcot láttak.

– Mi van, Klári, Sári, ti is itt sétáltok? – szólította meg őket az egyik évfolyamtársuk.

– Igen, mostanában próbálunk figyelni a világra – válaszolta Klári.

Az évfolyamtársuk elmosolyodott, majd rákérdezett:

– Csak nem azzal a férfivel találkoztatok, aki járja Debrecent és mindenkit rábeszél arra, hogy figyeljenek a világra? Azt mondja, hogy békét kell hozni Debrecenbe.

Klári és Sári egymásra néztek majd egyszerre azt mondták:

– Lehetséges.